

Arról, miként idézem meg a sorsot

A rendről, amiként áramlott
benne az önfeledt nyugalom,
tanúskodtak a váltakozó
mennyiségű sötét festékek,
a különböző száraz s nedves
ecsetvonások. Költeménynek
láttam, hol festményként olvastam,
bár alakváltáskor, amikor
az állítmányok közé hatolt,
volt a leginkább vérforraló.

Én, ki hol vén, hol megifjodott,
lestem a bokrok, rejtélyeim
takarásában, az alkonyba
mintha alkalmilag vetődtem
volna, őt mégiscsak vétkesnek
találtam, aki tudomást nem
vesz a homállyal felruházott
eseményről, s önmagamat,
ki tudja, mily szerep jut neki.

Hányféle a helyzet profilja?
Ki ismerheti fel bennük az
alkotót s a megalkotottat?
Mégkülönböztetni mennyi
Zsuzsannát lehet s véneket hányat?
Eltakarható-e a végzet?